

Sen Kokuyor Yalnızlık

– Ahmet Erbey · 05 Temmuz 2012

Ellerini tuttum, yüreği sıcacıktı,
Gözleri cennetti sanki
Cıvı cıvı kuşlar uçuyordu kanatlarının altında,
Huzurun başladığı yerdi dokunmak ellerine,
... Sonra tatlı bir serinlik sardı etrafı
Ruhumu dinlendiren...

Ellerimi açıp dua'mda dileliğim
Şimdi hangi yanına yaslansam
Hep sen kokuyor bu şehir...
Seni yaşamak işte böyle birşeydi sevgili..
Oysa;
Gidişin,gök gürültülü bir yağmurda
Yere düşen şimşek gibi düştü yüreğime.
Artık yaralarımı sen düşün diyeceğim
Kıyamam sana bilirsin...

Meskun mahallere taşındığından beri vuslat
Ellerim çocuksu dualarda
Takvim yapraklarında izini sürdüğüm
Uyandığımda yorgun yüreğimleyim şimdi...
Hep bir ucu yırtık hayallerimin
Yamalı düşler kurarken gelişine dair
Tanıdık değilim şimdi kendime...

İzleri/n derin.
Gidişinden beri kınalar yakarken ayrılık ellerine
Yollardan medet umutlarım şimdi,
Bütün yönlerim g/ittiğin yönde
Kılım kıpırdasa,
Kapı gıcırda
Rüzgar bir yaprağı dalından düşürdüğünde bile
Sanki sen geliyorsun gibi
Ayaklarım hep son durakta soluklanır...

İçimde zamanla turtulasmış yıkıntılarının artıkları,
Hüzünlü bir şarkıda kazınıyor yüreğim.
Öyle bir yalnızlık ki adı konulamayan.
Eh be sevgili!
Alacağın olsun diyeceğim;
Sana vereceğim birşey kalmadığını hatırlayacağım sonra.
Neyim varsa aldın giderken.
Herşeyimdin, herşeyim gitti.
Ve şimdi sen kokuyor yalnızlık